

destraf. Dette forslag blev senere vedtaget. Den ved lov nr. 298 af 6. juni 1984 gennemførte ordning er her- efter, at domsmænd medvirker i sager om ubetinget frakendelse af førerretten, medmindre der alene er spørgsmål om bødestraf, eller der er tale om en an- sag, som ikke omfatter bedømmelsen af beviserne for tiltaltes skyld.

8.3. Sager om overtrædelse af færdselslovens § 53 giver på grund af de faste promillegrænser og adgan- gen til at fastslå promillen ved blodprøve typisk kun anledning til bevistvivl, når tiltalte nægter sig skyldig med den begrundelse, at det er en anden, der har ført bilen, at spiritusindtagelse er sket efter kørslen, eller at promillens størrelse er påvirket af medicinindta- gelse eller indånding af dampe fra lim, maling eller lignende. Selv når sådanne spørgsmål foreligger, er sagerne imidlertid oftest af ukompliceret karakter. Spørgsmålet om strafudmåling og frakendelsestid af- gøres efter nøje fastlagte - skematiske - retningslinier.

På denne baggrund har domsmændene i langt de fleste sager ikke mulighed for at øve en selvstændig indflydelse på sagens udfald, og der afsættes også i praksis kun kort tid til behandlingen af disse sager.

Justitsministeriet finder derfor, at man i forlængel- se af de ovenfor nævnte lovændringer uden betænke- lighed kan afskaffe domsmænds medvirken i sager om spiritus- og promillekørsel. En undtagelse bør dog efter Justitsministeriets opfattelse gælde de sa- ger, hvor der er spørgsmål om anvendelse af færdsels- lovens § 117, stk. 2, nr. 3. Denne bestemmelse inde- holder hjemmel for at skærpe straffen i sager om spirituskørsel, såfremt føreren under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden har for- voldt skade på person eller ting eller fremkaldt fare herfor. Anvendelse af denne bestemmelse om såkaldt groft uforsvarlig kørsel indebærer en konkret vurde- ring af farligheden ved kørslen, og sagerne medfører ofte frihedsstraf (i 1. gangs tilfælde ved en promille på over 1,50). Det foreslås på denne baggrund, at domsmænd skal medvirke ved behandlingen af disse sager, såfremt der er spørgsmål om højere straf end bøde. Forslaget indebærer, at domsmænd i sager om anvendelse af færdselslovens § 117, stk. 2, nr. 3, skal medvirke i samme omfang som hidtil.

8.4. Forsvarerbeskikkelse i sager om ubetinget fra- kendelse sker i overensstemmelse med reglerne i rets- plejelovens § 731.

Offentlig forsvarer beskikkes således obligatorisk i sager, der skal behandles under medvirken af doms- mænd, jf. § 731, stk. 1, litra d, mens forsvarer i de sa- ger, hvor domsmænd i medfør af reglen i retsplejelo- vens § 688, stk. 3, nr. 2, ikke skal medvirke, beskikkes, såfremt den tiltalte efter at være vejledt herom frem- sætter begæring om forsvarerbeskikkelse.

Baggrunden for reglen om obligatorisk forsvarer- medvirken i sager, hvor domsmænd skal medvirke, er navnlig hensynet til tiltalte. Ifølge Retsplejerådets betænkning nr. 994/1983, side 20, er reglen også be- grundet med, at forsvarerbeskikkelsen vil kunne bi- drage til en bedre oplysning af sagerne, der vil gøre det lettere for domsmændene at tage stilling.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der ikke grundlag for at foreskrive obligatorisk forsvarer- beskikkelse, når domsmænd ikke medvirker. Udgiften til den beskikkede forsvarer vil i tilfælde af domfæl- delse blive pålagt den tiltalte, og Justitsministeriet finder det på denne baggrund rimeligt og forsvarligt, at der i disse sager alene beskikkes forsvarer, såfremt den tiltalte efter at være vejledt om muligheden her- for fremsætter begæring herom.

Da domsmænd efter forslaget skal medvirke i sa- ger, hvor der bliver spørgsmål både om frihedsstraf og anvendelse af færdselslovens § 117, stk. 2, nr. 3, er forsvarerbeskikkelse dog obligatorisk i disse sager, jf. retsplejelovens § 731, stk. 1, litra d. Endvidere er for- svarerbeskikkelse obligatorisk ved landsretternes an- kebehandling, jf. retsplejelovens § 731, stk. 1, litra f.

9. Formueforholdet mellem ægtefæller.

9.1. Det foreslås, at reglerne om, at visse ægtepag- ter skal godkendes af overøvrigheden (statsamtet), ophæves. Endvidere foreslås reglerne om formueord- ningen mellem ægtefæller liberaliseret, således at der bliver mulighed for, at ægtefæller ved ægtepagt kan aftale, at de skal have skilsmissesæreje.

9.2. Alt, hvad ægtefællerne ejer ved ægteskabets indgåelse eller senere erhverver, indgår i almindeligt formuefællesskab mellem dem (fælelseje), for så vidt det ikke er gjort til særeje, jf. retsvirkningslovens § 15. Denne såkaldte legale formueordning indebærer så- ledes som udgangspunkt, at fællesboet ved ægteska- bets ophør - være sig ved separation/skilsmisse eller den ene ægtefælles død - skal deles mellem ægtefæl- lerne.

Ægtefæller kan imidlertid ved ægtepagt bestemme, at ejendele, der ellers ville indgå i parternes fællesbo, skal tilhøre den ene af ægtefællerne som særeje. Det- te medfører, at den anden ægtefælle ikke har krav på halvdelen heraf ved ægteskabets ophør. Er der truffet bestemmelse om særeje, gælder denne uden hensyn til, om ægteskabet ophører ved separation/skilsmisse eller ved den ene ægtefælles død. Det har navnlig den konsekvens, at den længstlevende ægtefælle ved den andens død ikke kan sidde i uskiftet bo med den før- stafdøde ægtefælles særeje, men skal skifte med ar- vingerne.

9.3. En ægtepagt, som oprettes under ægteskabet, er efter retsvirkningslovens § 36 i almindelighed kun